

РЕШЕНИЕ

№ 5727

гр. София, 30.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **1945** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 29.10.2012 г., постановено от Софийски районен съд, НК по нахд № 22163/2011 г. С решението е изменено наказателно постановление № 233/14.10.2011 г., издадено от Комисията за регулиране на съобщенията, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв., на основание чл.335 във вр. с чл.336 от ЗЕС, за нарушение на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 6 от 13.03.2008 г. за изискванията и параметрите на качеството за универсалната услуга, специалните мерки за хора с увреждания и реда за избор на предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, и за възлагане на задължението за предоставяне на универсалната услуга, като е намален размера на санкцията на 500 лв.

Твърди се, че районният съд не е обсъдил съдържанието на общите условия на [фирма], които предвиждат възможност при неизплатени месечни сметки да бъдат изключвани постове на неизправните длъжници. Изложени са доводи, че към процесния телефонен пост са изпращани автоматични гласови съобщения за неизплатени суми и за предстоящо спиране. Изложени са аргументи за маловажност на административното нарушение по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Иска се от съда да

отмени обжалваното решение и потвърденото с него НП.

Ответната страна - Комисията за регулиране на съобщенията, не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел фактическата обстановка, така както е описана в АУАН. Съдът е приел, че във връзка с постъпила жалба, била извършена проверка на [фирма] от служители на КРС, при която било констатирано, че номер[ЕИК] с абонат А. А. е спрял и закрит поради неплащане на 22.12.2010 г. На проверяващите не били представени доказателства за изпратено едномесечно писмено предупреждение до абоната за спиране на достъпа до мрежата на [фирма]. При тази фактическа обстановка е изведено, че е осъществено описаното в АУАН и в НП административно нарушение на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 6 от 13.03.2008 г. за изискванията и параметрите на качеството за универсалната услуга, специалните мерки за хора с увреждания и реда за избор на предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, и за възлагане на задължението за предоставяне на универсалната услуга, и законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав.

Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на страните.

Въз основа на установената фактическа обстановка, СРС е достигнал до правилния извод, че е извършено деяние, осъществяващо състава на административно нарушение по чл. 4, ал. 3 във вр. ал. 2 от Наредба № 6 от 13.03.2008г. Разпоредбата на чл. 4, ал. 2 от Наредбата предоставя на предприятията по чл. 3, ал. 1 правото да спрат предоставен достъп до обществената си телефонна мрежа и предоставянето на обществени телефонни услуги на абонати в случаи на системно закъснение в дължимите плащания или неплащане на сметки. Съгласно ал. 3 от същата правна норма: в случаите по ал. 2 предприятието може да спре достъпа само след изпращане на едномесечно писмено предупреждение до абоната. Въз основа на събраните от СРС писмени и гласни доказателства е установено по категоричен начин, че [фирма] е спряло достъпа до номер[ЕИК] с абонат А. А. без да изпрати едномесечно писмено предупреждение до абоната. Така установените обстоятелства от въззивния съд не се оспорват от касатора. Във връзка с възраженията в касационната жалба, следва да се посочи, че в случая не е било спорно правото на дружеството да спре достъпа до телефонния номер, поради неплащане на месечни сметки, а обстоятелството, че не е изпратено едномесечно писмено предупреждение за това спиране. Задължението за

писмено предупреждение е предвидено в нормативен акт - Наредба № 6 от 13.03.2008 г., на който е недопустимо да противоречат общи условия към определен договор. На следващо място, изпращането на гласови съобщения до абоната за наличие на неизплатени сметки не представлява изпълнение на задължението по чл. 4, ал. 3 от Наредбата за изпращане на писмено предупреждение.

Споделят се изводите на СРС, че са неоснователни възраженията поддържани и в касационната жалба, относно разминаването между дата на установяване на нарушението и дата на неговото извършване, доколкото действително се касае за техническа грешка в изписването на годината 2010г. в датата на установяване, вместо 2011г., при положение, че безспорно проверката е през 2011г., което е видно от цитираните в постановлението протоколи и порокът е преодолим съгласно чл.53, ал.2 от ЗАНН. В НП ясно и вярно е посочена датата на извършване на нарушението – 22.12.2010г. и не се твърди датата на нарушението да е 21.01.2010г., поради което не е налице грешка в съществения реквизит на НП – дата на извършване на нарушението. Законосъобразни са и напълно се споделят от настоящата инстанция мотивите на районния съд да намали размера на наложеното наказание до законовия минимум.

По отношение на възражението за приложение на чл.28 от ЗАНН според настоящия състав не е налице основание за приложението му, тъй като нарушението не е маловажно, като типично за вида си и не разкриващо по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от този вид.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София- град, IV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.10.2012г., постановено от Софийски районен съд, НО, 102-ри състав, по нахд № 22163 /2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.